

Γράφει ο **Χρήστος Δουλγεράκης**

Μέρος 1ο

Το τελευταίο δίμηνο είχαμε τρεις πολύ σημαντικές πολιτικές εξελίξεις.

1) Το εκκωφαντικό ΟΧΙ στο δημοψήφισμα της 5ης Ιούλη από το 61% του ελληνικού λαού, με συντριπτικά μεγαλύτερα ποσοστά στον κόσμο της εργασίας.

2) Την ταχυδακτυλουργική μετατροπή του ΟΧΙ σε ΝΑΙ από την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, τη ντροπιαστική προσχώρησή του στην ανυπόληπτη «εξημερωμένη αριστερά»^[2] και την ψήφιση του τρίτου μνημονίου από κοινού με ΝΔ, Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ.

3) Τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ και τις προεκλογικές διεργασίες στον χώρο της «μη εξημερωμένης αριστεράς».

Θα επιχειρήσω μια σύντομη ερμηνεία των εξελίξεων 1 και 3, με ό,τι συνεπάγεται αυτή η ερμηνεία για την παρούσα πολιτική συγκυρία. Όσο για την προσχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ στην «εξημερωμένη αριστερά», αυτή θα την αφήσω στη χλεύη του ελληνικού λαού, στη χλεύη ακόμα κι αυτών που προτίθενται να τους ξαναψηφίσουν.

Σχετικά με το δημοψήφισμα

«Ω του θαύματος» ο ελληνικός λαός – ο μαραζιάρης αλλά και εξοργισμένος, ο συμφεροντολόγος αλλά και κατατρεγμένος, ο ηττημένος που αντιστέκεται – δεν λέει το αναμενόμενο ΝΑΙ, αλλά λέει ΟΧΙ:

«Να πάτε στα τσακίδια, εσείς και τα μνημόνιά σας»

«Δεν ξεπουλάμε τον τόπο μας»

«Δεν ξεπουλάμε την ελπίδα για μας και τα παιδιά μας»

Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο.

Γιατί, απλούστατα, στην πραγματική ζωή δεν υπάρχει ο μανιχαϊσμός του καλού ή του κακού. Γιατί, απλούστατα, «δεν είναι η συνείδηση που καθορίζει το είναι, αλλά το είναι που καθορίζει τη συνείδηση»^[3]. Αυτή η ξεχασμένη μαρξική αλήθεια είναι που έφερε το πολιτικό ένστικτο του μαραζιάρη, αλλά και εξοργισμένου, ελληνικού λαού πολλά βήματα μπροστά, τόσο από τα σχέδια όσο και από τις αντοχές της «επίσημης» αριστεράς: της «εξημερωμένης», αλλά και της «μεσσιανικής».^[4]

Σχετικά όμως με την ερμηνεία του δημοψηφίσματος, **ας σταθούμε λίγο στο «τίποτα περισσότερο»**. Το ΟΧΙ του δημοψηφίσματος είχε εμφανές ταξικό πρόσημο. «Το ΟΧΙ όμως αυτό εκφράστηκε από κοινωνικά υποκείμενα, που πόρρω απέχουν, τουλάχιστον προς το παρόν, από τη συγκρότηση ενός συνεκτικού, κοινωνικού, αγωνιστικού μετώπου»^[5], **σημειώνει εύστοχα ο Α. Χρύσης** (1/8/2015), προλαβαίνοντας **όσους ονειρεύονται σήμερα νέες «αριστερές κυβερνητικές λύσεις»**, στηριγμένες και πάλι **σε ΜΙΣΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ** (χωρίς δηλαδή την ανάγκη αποδέσμευσης από την ΕΕ) και σε «ευνοϊκούς»

συσχετισμούς δύναμης, που απλά δεν υπάρχουν. Τώρα, **λένε**, είναι η στιγμή κι αν δεν το κάνουμε τώρα, «αν δεν γίνει εφικτή η δημιουργία μιας **αριστερής κυβερνητικής εξουσίας**, τότε η διάρκεια των μνημονίων θα παρατείνεται αέναα, οι φτωχοί, οι άνεργοι, οι άστεγοι θα πολλαπλασιάζονται..., το μέλλον αυτής της κοινωνίας θα μεταναστεύει. Και τότε **η ιστορία θα είναι αμείλικτη απέναντί μας**».[6] Όμως, το γκραμισιανό «ιστορικό μπλοκ», του οποίου την ηγεμονία υπαινίσσεστε ότι πρέπει να διεκδικήσουμε – απλά και ολοφάνερα – **δεν υπάρχει** σήμερα σ. Σ. Σακελλαρόπουλε και σίγουρα **δεν χτίζεται στηριγμένο σε μισές αλήθειες**. Για τούτο, σε εμένα τουλάχιστον, όλη αυτή η υπόθεση και η επίκληση της εκδίκησης της ιστορίας, δεν μου ακούγεται σαν συναίσθηση της «ιστορικής ευθύνης», αλλά σαν μια γκροτέσκα απόπειρα επανάληψης του «τσιπρικού πειράματος» με πιο αριστερούς όρους. Δηλαδή, άλλο ένα κωμικοτραγικό άλμα στο κενό.

Όταν, αυτή τη στιγμή που μιλάμε, ένα πολύ μεγάλο κομμάτι του κόσμου της εργασίας, αντιλαμβάνεται μέσα από τα ίδια τα γεγονότα, ότι δεν υπάρχει κανένα περιθώριο ανεξάρτητης – φιλεργατικής – εθνικής πολιτικής μέσα στο δημοσιονομικό, θεσμικό, πολιτικό πλαίσιο της ΕΕ, τότε το ζητούμενο της **«αριστερής κυβερνητικής εξουσίας»**, που αποσιωπά ή θέτει σε δεύτερη μοίρα το αίτημα της αποδέσμευσης από την ΕΕ, είναι πολλά βήματα πίσω από την ήδη διαμορφούμενη κοινωνική συνείδηση και γι' αυτό **δεν λέγεται «συναίσθηση της ιστορικής ευθύνης», αλλά κυβερνητισμός**.

Όλοι γνωρίζουμε πια ότι «μπορείς να νικήσεις έναν πιο ισχυρό αντίπαλο με τον όρο ότι θα χρησιμοποιήσεις... την κάθε αντίθεση συμφερόντων ανάμεσα στην αστική τάξη διαφόρων χωρών ή στο εσωτερικό κάθε χώρας, όπως επίσης αποκτώντας έναν ισχυρό σύμμαχο, ας είναι προσωρινός, ασταθής και με όρους. Όποιος δεν το κατάλαβε αυτό, δεν κατάλαβε ούτε κουκούτσι από μαρξισμό»[7]. Θέλω να πω ότι ασφαλώς και **χρειάζεσαι ευρύτερες συμμαχίες**, αρκεί βέβαια να συμπλέουν με την κοινωνική δυναμική και να μην σε οδηγούν σε εκπτώσεις αξιακού χαρακτήρα. Για παράδειγμα, υποστηρίζω ότι ήταν σεχταριστική και μικρόνοη η καχυποψία ενός μέρους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, για κάποιες από τις απόπειρες «κοινής καθόδου» στις δημοτικές εκλογές. Όπως, ας πούμε, στο Χαλάνδρι. Εκεί όμως ούτε ήμασταν κόντρα στον παλμό της κοινωνίας (αποδείχθηκε με την εκλογή του δημάρχου), ούτε έμπαιναν ζητήματα αρχών, αλλά μόνο μικροκομματικές, κατά τη γνώμη μου, επιφυλάξεις.

Αντίστοιχα, σε καμία περίπτωση δεν υποστηρίζω ότι μια εκλογική συμπίεση όλων των εκλογικών δυνάμεων της «μη εξημερωμένης αριστεράς», δεν θα ήταν (υπό τους όρους που προαναφέρθηκαν) ένα τεράστιο βήμα, που μάλιστα θα ενίσχυε καθοριστικά και την ανάπτυξη ενός ευρύτερου κοινωνικού μετώπου.

Από την άλλη, ας μην κοροϊδευόμαστε. **Κανείς** δεν θέτει σήμερα ένα δίλημμα του τύπου «πολιτικό ή κοινωνικό μέτωπο;». Αν ετίθετο ειλικρινά ένα τέτοιο ερώτημα, θα ήταν απλά κουτό. Γι' αυτό και νομίζω πως όσοι το θέτουν, το κάνουν λίγο «εκ του πονηρού» προκειμένου να στηρίξουν την άποψή τους, με την απάντηση σε ένα ερώτημα, που θέτουν **μόνο οι ίδιοι**. Ταυτόχρονα βέβαια θέτουν και άλλα ερωτήματα (κρίσιμα ή όχι), προκειμένου να μην απαντηθεί το **ΕΠΙΔΙΚΟ: Το ζήτημα της στάσης απέναντι στην ΕΕ**, που είναι σαφώς **ζήτημα αξιακού χαρακτήρα**.

Η ΕΕ δεν υπήρξε ποτέ μια «οικογένεια δημοκρατίας και πολιτισμού». Ήταν ανέκαθεν ένα κυνικό όργανο του μεγάλου κεφαλαίου, όργανο καταστροφής παραγωγικών δυνάμεων (ειδικά στον Νότο), όργανο που χρησιμοποιεί όλο και περισσότερο τις πιο αντιδημοκρατικές μεθόδους, για την εμπέδωση ενός ολοκληρωτικού νεοφιλελευθερισμού (Γιουγκοσλαβία, Β. Αφρική, Ουκρανία). Μάλιστα, δεν χρειάζονται πάντα ανοιχτές στρατιωτικές επεμβάσεις, προκειμένου να καταλύσουν την εθνική κυριαρχία μιας χώρας και να ληστέψουν τον κόσμο της εργασίας. Συνήθως αρκεί η υποδαύλιση εσωτερικών αντιθέσεων και η ενθρόνιση πρόθυμων εκσυγχρονιστών ή και ακραίων εθνικιστών. **Κυρίως**, όμως, αρκεί το κλείσιμο της ρευστότητας από την ΕΚΤ και ο έλεγχος των επενδυτικών κεφαλαίων. Το **«χρέος»**, που από τη δεκαετία του '70 ήταν ο κύριος μηχανισμός **κατάκτησης** πολλών χωρών ανά την υφήλιο, αποτελεί πλέον τον κύριο μηχανισμό και για την κατάκτηση του ευρωπαϊκού Νότου, με «πιλότο» βέβαια την Ελλάδα. Η δική μας

«εξημερωμένη αριστερά» (ΣΥΡΙΖΑ, Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ κλπ) αρνείται να δει αυτήν την πραγματικότητα, υπερασπιζόμενη την **ΑΝΙΣΤΟΡΗΤΗ «αλλαγή εκ των έσω» της ΕΕ**. Λες και υπήρξε ποτέ, τα τελευταία 3.000 χρόνια, προηγούμενο τέτοιας «εκ των έσω αλλαγής» μιας αντίστοιχης υπερδομής ή αυτοκρατορίας (όλες είτε ανατράπηκαν είτε κατέρρευσαν). Είναι εντελώς διαφορετικό πράγμα – από την καλλιέργεια ψευδαισθήσεων για αλλαγή εκ των έσω της ΕΕ – η πραγματική ανάγκη για έναν νέο διεθνισμό ή ακόμα και για μια νέα «διεθνή». Είναι εντελώς διαφορετικό πράγμα οι «Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης», που όμως, ο ίδιος ο Λένιν, που τις οραματίστηκε, έλεγε πως «σε συνθήκες καπιταλισμού ή είναι αδύνατον να υπάρξουν, ή θα ‘ναι αντιδραστικές».

Ας αφήσουμε όμως για μια στιγμή τις ιδεολογικές εμμονές του καθενός μας και τα όποια πολιτικά σχέδια. Ας αφήσουμε τα «δικά μας» ερωτήματα κι ας αναλογιστούμε: Ποιο είναι το πρώτο ερώτημα που έχει σήμερα η ελληνική κοινωνία για το μέλλον της και το μέλλον των παιδιών της. Τουλάχιστον το 61% του ελληνικού λαού – όπως κι αν το έχει κατ’ αρχήν απαντημένο – έχει στο μυαλό του ως πρωτεύον ερώτημα, αυτό της ΕΕ. Τα γεγονότα μάλιστα του τελευταίου διμήνου, το αναδεικνύουν ως «λυδία λίθο» για την πορεία του τόπου: «Μπορούμε χωρίς αυτούς;» – «Θα μας αφήσουν να κάνουμε κουμάντο στο σπίτι μας;» – «Θα βρούμε αλληλέγγυους σε μια ενδεχόμενη ρήξη;», αναλογίζεται ο κόσμος του ΟΧΙ.

Αυτό είναι λοιπόν το **ΕΠΙΔΙΚΟ** ερώτημα, στο οποίο οφείλει να απαντήσει ξεκάθαρα, η όποια πολιτική συλλογικότητα:

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΠΟΡΕΙΑ, ΦΙΛΕΡΓΑΤΙΚΗ – ΑΝΑΚΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ – ΙΣΟΡΡΟΠΗΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ – ΜΙΑ ΠΟΡΕΙΑ ΠΟΥ ΝΑ ΑΝΟΙΓΕΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ, ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΑ – ΘΕΣΜΙΚΑ – ΝΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΗΣ ΕΕ;

Αυτό είναι το πρώτο ερώτημα που θέτει **«το σήμερα»** σε οποιαδήποτε συμπόρευση της Αριστεράς (πολιτική ή κοινωνική). Και όσοι αρνούνται να απαντήσουν σ’ αυτό ή το θέτουν σε δεύτερη μοίρα, απλά κλείνουν τα μάτια στην πραγματικότητα, με τον ενδόμυχο φόβο να μην τρομάξουν πάλι οι ψηφοφόροι ή ίσως και οι ίδιοι. Πιθανά (λόγω της γνωστής αδυναμίας της Αριστεράς να μην αναγνωρίζουμε την πραγματικότητα, παρά μόνον όταν αυτή έχει γίνει πια ιστορία) δεν βλέπουν ότι οι πρόσφατες εξελίξεις έχουν φέρει ενστικτωδώς τον κόσμο της εργασίας πολύ μπροστά στο ζήτημα της ΕΕ. Στο κάτω – κάτω, παρά τον ευρωλάγνο καταϊγισμό των ΜΜΕ, ακόμα και οι τελευταίες δημοσκοπήσεις αναδεικνύουν πολύ μεγαλύτερη σε σχέση με το παρελθόν, αντίθεση του ελληνικού λαού στο ευρώ και την ΕΕ. Ειδικά, από τον κόσμο του ΟΧΙ ένα πολύ μεγάλο μέρος, απαντά ενστικτωδώς: «ΟΧΙ δεν μπορεί να υπάρξει άλλη πορεία μέσα στα πλαίσια της ΕΕ». Τα ίδια δηλαδή, που υποστήριζαν τόσον καιρό οι σύντροφοι και οι συναγωνιστές, που σήμερα τα «κάνουν γαργάρα» για χάρη μιας θρυλούμενης ισχυρής εισόδου στη Βουλή. Η επωαζόμενη συμπόρευση υπό την ομπρέλα της Λ.Ε. **δεν αντιλαμβάνεται τον παλμό της κοινωνίας**. Επιλέγει ξανά τα **μισόλογα** και ξεπέφτει έτσι σε έναν **νέο αντιμνημονιακό βερμπαλισμό. ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΚΗ**. Πίσω από την ανάγκη του κόσμου για **ΟΛΟΚΛΗΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ**. Χαρίζοντας την αντι – ΕΕ δυναμική στη Χρυσή Αυγή.

Μετά και την τελευταία τούμπα του ΣΥΡΙΖΑ, **είναι η πρώτη φορά στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, που τόσο ξεκάθαρα, ο κόσμος «δεν δίνει дуάρα» για τους κοινοβουλευτικούς ή εσωκομματικούς συσχετισμούς και γυρεύει μόνο «ΟΛΟΚΛΗΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ».**

Όποιος δεν αντιλαμβάνεται αυτή τη νέα κοινωνική δυναμική, αυτός θα ‘χει να λογαριαστεί με την ιστορία, σ. Σακελλαρόπουλε και Σαραφινέ.

Σχετικά με τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ και τις προεκλογικές διεργασίες στον χώρο της μη «εξημερωμένης Αριστεράς».

Κατ' αρχήν είναι, νομίζω, τουλάχιστον ατυχής, η τοποθέτηση του Παναγιώτη Λαφαζάνη, κατά την ανακοίνωση της συγκρότησης της Λαϊκής Ενότητας (ΛΕ). Και τούτο γιατί όχι μόνο δεν υπήρξε έστω και μια νύξη για έξοδο από την ΕΕ, αλλά γιατί ακόμα και για την έξοδο από το ευρώ, είπε ότι θα προκύψει – **«εφόσον χρειαστεί»!** – ως κατάληξη του αγώνα για κατάργηση των μνημονίων. Έχουμε λοιπόν μια – αναπάντεχη για μένα – σαφή υποχώρηση από την προσωπική θέση του ίδιου του Π. Λαφαζάνη και την επιστροφή στην παλιότερη **«ενδιάμεση»** θέση του ενιαίου ΣΥΡΙΖΑ, «καμιά θυσία για το ευρώ». Και πάλι δηλαδή **«ΜΙΣΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ»** σε μια επανάληψη – φάρσα της προσπάθειας να μην τρομάξουν αυτή τη φορά οι υποψήφιοι ψηφοφόροι της ΛΕ.

Ακόμα όμως πιο ατυχείς ήταν, κατά τη γνώμη μου, οι ανακοινώσεις – τοποθετήσεις σ. στελεχών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στις οποίες είτε δεν γινόταν καθόλου λόγος για αποδέσμευση από την ΕΕ (**κοινή ανακοίνωση της Πλατφόρμας και των σ. Σακελλαρόπουλου, Σαραφιανού**), είτε έθεταν αυτό το ζήτημα σε δεύτερη μοίρα (κείμενα των σ. Σακελλαρόπουλου, Νικολαΐδη, Παπακωνσταντίνου, Σωτήρη). Υποψιάζομαι, μάλιστα, ότι τόσο ο υποβόσκων «κυβερνητισμός» των Λαφαζάνη, Σακελλαρόπουλου, Σαραφιανού, όσο και η υποβάθμιση της αποδέσμευσης από την ΕΕ των υπολοίπων σ., βρίσκεται αρκετά πίσω και από την αντίληψη μεγάλου μέρους συναγωνιστών και οπαδών της ΛΕ, για το χατήρι των οποίων υποτίθεται ότι γίνονται αυτές οι «εκπτώσεις» (βλέπε **κείμενο των 86 μελών του ΣΥΡΙΖΑ**). Η ευκατρία από όλους συμπόρευση δεν μπορεί να στηριχτεί άλλη μια φορά σε **«μισές αλήθειες»**, δηλαδή στην κοροϊδία ξανά του ελληνικού λαού, προκειμένου «να μπορούμε δυνατά στη Βουλή». Δεν μπορεί να γίνει άλλοτε με υπερτίμηση και άλλοτε με υποτίμηση του ταξικού ενστίκτου και των διαθέσεων του λαϊκού παράγοντα, ανάλογα με το τι μας συμφέρει. Στην προκειμένη περίπτωση υποστηρίζω, ότι όπως λέει και ο Α. Χρύσης, **υπερτιμάμε** τον λαϊκό παράγοντα όταν υπερφίαλα ισχυριζόμαστε ότι έχουμε **σχεδόν έτοιμο** ένα συνεκτικό μέτωπο του ΟΧΙ. Από την άλλη, τον **υποτιμάμε** όταν δεν αντιλαμβανόμαστε πως ήδη ένα πολύ μεγάλο μέρος «του κόσμου του ΟΧΙ» νοιώθει έστω κι ενστικτωδώς πως **«δεν γίνεται τίποτα» μέσα στο πλαίσιο - διαρκές μνημόνιο της ΕΕ.**

Ο σ. Π. Παπακωνσταντίνου αναδημοσιεύει αποσπάσματα από τον Guardian, υπερασπιζόμενος την έξοδο από την ευρωζώνη, χωρίς όμως καμιά νύξη για έξοδο από την ΕΕ. Και αυτά **σε άρθρο με τον πομπώδη τίτλο** «Είναι η οικονομία, όχι το νόμισμα, **ηλίθιε**!» (η υπογράμμιση είναι δική μας).

Ο σ. Γιώργος Νικολαΐδης **σημειώνει σωστά** πως «το πρώτιστο καθήκον είναι η αντιπαράθεση... στο νέο μνημόνιο... και η ολομέτωπη σύγκρουση με την κυβέρνηση που το ψήφισε και το υλοποιεί». Όταν όμως το θέμα πάει στις επερχόμενες εκλογές και στους όρους του «πολιτικού μετώπου», ο σ. Γιώργος: α) υποβαθμίζει συστηματικά σ' όλες του τις παρεμβάσεις το ζήτημα της εξόδου ή ακόμα και της ρήξης με την ΕΕ, β) αρκείται σε επιθετικούς χαρακτηρισμούς: πλατύ, λαϊκό, ριζοσπαστικό, αριστερό, αντιμνημονιακό μέτωπο, γ) επισείει τον κίνδυνο ότι, οτιδήποτε λιγότερο από ένα τέτοιο αντιμνημονιακό μέτωπο (κυριολεκτώντας θα έλεγε κανείς «οτιδήποτε περισσότερο») θα κατακερματίσει τις «φυλές του ΟΧΙ». Έτσι, αρνούμενος να δει μια άλλη υπάρχουσα κοινωνική δυναμική, ταυτίζεται με τον αντιμνημονιακό βερμπαλισμό και τη φοβική στάση της ΛΕ (μην τους τρομάξουμε).

Ο σ. Π. Σωτήρης στις 20/8/2015 μας δίνει μια πραγματικά πολύ χρήσιμη, λεπτομερειακή ανάλυση για την έξοδο από το ευρώ, όπου απαντά αναλυτικά, τόσο στις πολιτικές, όσο και σε πολύτιμες πρακτικές πλευρές του ζητήματος. Αποφεύγει όμως κι αυτός να σταθεί ευθέως στο – αυτονόητο μετά απ' όσα αναλύει – βήμα της εξόδου από την ΕΕ. Στις 25/8/15 όμως, **λέει το εντυπωσιακό «Ναι, θα ήταν πιο σωστό να πούμε έξω από το ευρώ και από την ΕΕ**, γιατί αυτή θα είναι στην πραγματικότητα η ακολουθία των γεγονότων... όμως ας μη γελιόμαστε, **έξοδος από το ευρώ** μαζί με παύση πληρωμών σημαίνει σύγκρουση με το μεγαλύτερο μέρος των συνθηκών της ΕΕ... βάζει τέλος στα ΕΣΠΑ και στην ΚΑΠ... **σηματοδοτεί ρήξη με τον πυρήνα της στρατηγικής του κεφαλαίου.**» Τότε, σ. Σωτήρη, **γιατί δεν λέμε το σωστό** και κόβουμε στη μέση την ομολογημένη αλήθεια; Γιατί δεν είμαστε σίγουροι για το αν μπορεί να υπάρξει έξοδος από την ΕΕ μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού; Ή απλά ως θυσία για την

πολυπόθητη συμπόρευση – είσοδο στη Βουλή;

Ο κόσμος στον οποίο απευθυνόμαστε (και δεν εννοώ το στενό ακροατήριο της ANTAPΣYA) μπορεί να μην γνωρίζει ακριβώς τι σημαίνει «κυβερνητισμός», γνωρίζει όμως πολύ καλά τι σημαίνει κοροϊδία.

Οι τοποθετήσεις των τριών σ. και αρκετών ακόμα που κινούνται στο ίδιο πνεύμα αποτελούν – συνειδητά ή ασυνείδητα – την αποθέωση του «βαθμιαίου». Όμως, οι ίδιοι γνωρίζουν, ίσως πολύ καλύτερα από μένα, τη χεγκελιανή εκτίμηση, για το πόσο χωράει το «βαθμιαίο» στη λογική της ιστορίας. «Ως προς τι διαφέρει το διαλεκτικό πέρασμα από το μη διαλεκτικό; Ως προς την αντιφατικότητα, ως προς τη διακοπή του βαθμιαίου» [8].

Για να συνοψίσω:

Το δημοψήφισμα της 5ης Ιούλη και η σημερινή πολιτική συγκυρία ασφαλώς και αναδεικνύουν την ανάγκη για πολιτική και κοινωνική συμπόρευση της «μη εξημερωμένης Αριστεράς».

Η συμπόρευση όμως αυτή:

1) (και κυριότερο) Οφείλει να εκφράσει ολόκληρες και όχι μισές αλήθειες. Οφείλει να έχει πολιτικό πλαίσιο, που να μην βρίσκεται πίσω από την κοινωνική δυναμική, από αυτό που απέδειξαν τα ίδια τα γεγονότα, από αυτό που ξεκινά να αντιλαμβάνεται, έστω κι ενστικτωδώς, η πλειοψηφία του κόσμου της εργασίας.

2) Πρέπει να περιλαμβάνει και άλλες δυνάμεις, πέραν της παραδοσιακής Αριστεράς, γιατί οφείλει να έχει την προοπτική δημιουργίας του κρίσιμου «κοινωνικού – ιστορικού μπλοκ». (Αριστερή Οικολογία – Συλλογικότητες Αλληλεγγύης και Ανέργων – Πρωτοβάθμια Σωματεία – Συλλογικότητες Συνεταιρισμένων Ατομικών Παραγωγών – Κομμάτια του «πολιτικού» αντεξουσιαστικού χώρου κλπ).

Όλοι έχουμε την έμφυτη τάση να λογαριάζουμε την ιστορία με το μέτρο της δικής μας ζωής. Δηλαδή, «ανθρωπομετρικά», ρηχά και εγωιστικά. Είναι βέβαια αλήθεια πως υπήρξαν και θα υπάρξουν πάλι στιγμές, που οφείλεις να **ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕΙΣ ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΙΣ**. Και είναι επίσης αλήθεια, πως στην πραγματική ζωή, αυτό δεν έγινε ποτέ «σύμφωνα με το σχέδιο». Η ιστορία όμως πάλι έχει δείξει πως αν είναι να πας κόντρα στην κοινωνική δυναμική ή να αναγκαστείς να κάνεις εκπτώσεις ή υπερβάσεις σε αξιακό επίπεδο, τότε είναι προτιμότερο να κάνεις δυο βήματα πίσω, παρά ένα βήμα στο κενό. Στο κάτω – κάτω, όπως έλεγε ο Λούκατς, ας μην «απογοητευόμαστε πολύ εύκολα όταν η έκφραση ορισμένων αληθειών παράγει περιορισμένο αντίλαλο».

ΥΓ1: Με την παρούσα παρέμβαση, ασφαλώς δεν γυρεύω «δηλώσεις μετανοίας» ούτε να χωρίσουμε τα τσανάκια μας με όσους «δεν υπογράφουν» την έξοδο από την ΕΕ. Τις ώρες αυτές, η «τράπουλα» στη δική μας Αριστερά μοιράζεται κυριολεκτικά από την αρχή. Πέρα από ιδεολογικές προελεύσεις, κομματικές εντάξεις και προσωπικές συμπάθειες. Γι' αυτό, θα 'πρεπε ίσως ο καθένας μας να σκεφτεί πολύ και με μεγάλη νηφαλιότητα πριν αποφασίσει με ποιους θα πάει και ποιους θα αφήσει.

ΥΓ2: Στο δεύτερο μέρος, θα προσπαθήσω να περιγράψω αδρά πώς αντιλαμβάνομαι την κατεύθυνση, τις πιθανές δομές και τα υποκείμενα αυτής της συμπόρευσης (ποιοι χωράνε και ποιοι δεν χωράνε σ' αυτή).

Κύμη 27/8/2015

Βιβλιογραφία – σχόλια

[1] Από το ποίημα του Μανώλη Αναγνωστάκη «Κι ήθελε ακόμη»

[2] «Εξημερωμένη Αριστερά»: Όρος του Ν. Ψυρούκη, χρησιμοποιούμενος και από τον Π. Κονδύλη και

σημαίνει:

- Την Αριστερά που αποδέχεται πλήρως την κυριαρχία των αγορών,
 - Την Αριστερά που αποδέχεται τα «ανθρώπινα δικαιώματα», όπως τα χρησιμοποιεί ο «αντίπαλος».
- Δηλαδή, όλα εκτός από το δικαίωμα στη δίκαιη κατανομή του προϊόντος της ανθρώπινης εργασίας.
- Την Αριστερά που υιοθετεί τα ιδεολογήματα και επιχειρήματα του «αντιπάλου» και γι' αυτό ακριβώς είναι τελεσίδικα ηττημένη και ανίκανη να παίξει τον ρόλο της ως Αριστερά.
- * Στην ΕΑ δεν περιλαμβάνεται η Αριστερά που θέτει την ανάγκη λύσης αστικοδημοκρατικών εκκρεμοτήτων μέσα στο δικό της «μεταβατικό στάδιο».

[3] Κ. Μαρξ «Γερμανική ιδεολογία»

[4] Μεσσιανική Αριστερά: Εννοεί το ΚΚΕ και κομμάτια της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς.

[5] Α. Χρύσης 11/8/2015

[6] Σ. Σακελλαρόπουλος 30/7/2015 ([εδώ](#))

[7] Λένιν «Αριστερισμός η παιδική ασθένεια του κομμουνισμού»

[8] Λένιν «Χέγκελ “Διαλέξεις για την Ιστορία της Φιλοσοφίας”». Από παρέμβαση του Α. Χρύση στο «Ιμπεριαλισμός, Αντιθέσεις και Αντιστάσεις»